

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1873/2017
07.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Томић-Симић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Марија Јанковић, адвокат из ..., ради измене одлуке о поверавању и издржавању малолетног детета, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 199/2017 од 10.05.2017. године, у седници одржаној 07.09.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 199/2017 од 10.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П2 724/2014 од 27.01.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се мал. син странака ВВ, рођен ... године у ..., повери на чување и васпитање тужили као мајци, да се виђање мал. ВВ са оцем ББ одвија по договору родитеља, а у складу са обавезама детета најмање два пута месечно и то искључиво на територији Града ..., с тим што ће отац преузимати дете испред куће у којој дете живи са мајком, да се тужени обавезе да као отац на име свог дела доприноса за издржавање мал. сина плаћа месечно 50% од нето зараде коју остварује у Привредном друштву „...“ почев од дана подношења тужбе па све док за то постоје законски разлози, на руке мајци АА до 5. у текућем месецу за претходни месец, те да јој накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке обавезана је тужила да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 116.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 199/2017 од 10.05.2017. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на коју другу битну повреду одредаба парничног поступка, због које се сходно члану 407. став 1. ЗПП ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, у току трајања ванбрачне заједнице странака дана ... године рођено је заједничко дете - мал. ВВ. Ванбрачна заједница је прекинута на календарском узрасту детета од три године, па је пресудом Општинског суда у Нишу П 3105/07 од 28.05.2007. године вршење родитељског права поверено мајци, а тужени је обавезан да доприноси издржавању мал. ВВ са 23% од нето зараде коју остварује у привредном друштву „...“ почев од 09.05.2007. године. Тужилја је крајем септембра 2011. године отишла у иностранство, те је због неадекватног надзора и старања о детету дошло до промене у понашању мал. ВВ, посебно у школској средини, због чега је стручни тим школе иницирао контакт са оцем. Правноснажном пресудом Основног суда у Нишу П2 1662/11 од 07.02.2012. године дете је поверено туженом као оцу на самостално вршење родитељског права, уз уређење начина одржавања личних контаката са мајком, а тужилја је обавезана да доприноси издржавању мал. детета. Из извештаја Центра за социјални рад „...“ у ... од 05.10.2015. године утврђено је да мал. ВВ живи са туженим у двоипособном стану у власништву оца туженог, који је адекватно опремљен. Мал. ВВ је редован ученик, постиже одличан успех у школи, активно се бави спортом, тренира аикидо и похађа курс страног језика, уз успостављен блиски емотивни однос са оцем са којим живи, као и бабом и дедом који се такође о њему старају, а у поступку пред Центром за социјални рад се изјаснио да жели да остане са својим оцем.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужилје, дајући за своје одлуке довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Према члану 3. ст. 1. и 2. Конвенције о правима детета („Службени лист СРЈ“ бр. 15/90) у свим активностима која се тичу деце, без обзира да ли их предузимају јавне или приватне институције социјалног старања, судови, административни органи или законодавна тела, од првенственог значаја су најбољи интереси детета. Детету ће се обезбедити таква заштита и брига која је неопходна за његову добробит, узимајући у обзир права и обавезе његових родитеља и других лица која су за дете одговорна. Оваква обавеза преузета је чланом 6. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр 18/05) којим је прописано да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима која се тичу детета. Суд је увек дужан да се у спору за заштиту права детета и у спору за вршење, односно лишење родитељског права руководи најбољим интересом детета (члан 266. истог закона).

Најбољи интерес детета је правни стандард који се цени према околностима сваког конкретног случаја. У конкретном случају, Врховни

касациони суд налази да је правилно оцењен интерес малолетног детета, узимањем у обзир узраст детета, као и његове потребе на емоционалном и развојном плану и способност родитеља да задовољи утврђене потребе детета, налазећи да је отац у могућности да у пуној мери заштити личност, права и интересе детета, због чега су судови правилном применом чл. 67, 74, 77, 266, 270. и 272. Породичног закона, водећи рачуна о најбољем интересу детета, одлучили да тужилац као отац самостално врши родитељско право, имајући у виду његову досадашњу бригу, негу, старање о детету, као и позитиван емотивни, васпитни, социјални и развојни утицај на дете, као и бабе и деде по оцу са којима мал. ВВ живи. Између оца и детета постоји јака емотивна веза, а мал. дете се лично изјаснило да жели да остане у породици са оцем, с тим што у садашњем периоду одбија контакте са мајком због бојазни од промене средине, окружења, школе и другова, како је то и утврђено из извештаја Центра за социјални рад.

Наводима ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права, у суштини се напада утврђено чињенично стање, што према одредби члана 407. став 2. ЗПП у поступку по ревизији није дозвољено.

На основу 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић